

Muziek bepaalt het leven van altvioliste *Ewa Maria Wagner*.
Deze week: *La Tragédie de Salomé* van Florent Schmitt.

Achtervolgd door muzieklandschappen

Na het laatste huisconcert dat ik op een woensdagavond met vrienden in Utrecht speel, staat manlief en Groningen niets meer in de weg. Op de ochtend van vertrek prop ik mijn reistas vol en probeer niet aan het onvoorbereide orkestprogramma van volgende week te denken.

Eenmaal in de auto vraagt mijn man voor de tweede keer of ik er geen spijt van zal krijgen het weekend zonder altviool door te brengen. Even geen muziek, zeg ik vastberaden.

In Garnwerd staat ons vakantiehuisje aan het smalste straatje van Nederland, op een steenworp van Café Hamming. Terwijl de echtgenoot belt om een tafel te reserveren, pak ik mijn mobiele telefoon en klik op een mail met de lessenaar-indeling voor de volgende week.

Dan beseft ik dat ik het symfonisch gedicht *La Tragédie de Salomé* van Florent Schmitt niet ken.

„Het is gelukt, we gaan!” roept hij verblijd. Maar er kruipt een zachte rilling over mijn rug en in plaats van me te verheugen voel ik een knoopje in mijn maag.

Te veel wijn in de avond maakt mijn nacht onrustig. Traag kom ik uit een droom over Salomé die met mijn collega's danst terwijl mijn koude vingers houderig de weg tussen mollen en kruisen proberen te vinden. De onstuimige ritmes gonzen nog in mijn oren als ik

beseft dat ik het stuk nog nooit gespeeld heb. Wankel sluip ik uit de slaapkamer, daal zachtjes de trap af en zoek Spotify op mijn telefoon. Met oortjes plof ik in het donker op de sofa. Al de eerste klanken kleuren de nacht, Salomé's donkere instincten die Schmitt in sensuele ritmes vertaalt verduisteren mijn altvioolpartij en de brutale muzieklandschappen trekken mijn aandacht want ik herken wat ik onmogelijk kan weten.

De volgende dag bezoeken we Groningen. Als ik uit een winkel naar buiten loop ben ik mijn man kwijt. Waar ben je? Ik stuur hem een appje. Hij wacht op het Waagplein. Onderweg werp ik nog even een blik in een boekwinkel. De muziek van Stravinsky's *Sacré du Printemps* op de achtergrond doet me verstenen: dezelfde sensuele combinatie van Salomé's brutaliteit stuurt ook Stravinsky's ritmische zweepslagen! De grote Rus schreef zijn *Sacré* zes jaar nadat Schmitt zijn Salomé componeerde. Een blik op mijn mobiel en ik ontdek dat 'Sacré' zonder Schmitt ondenkbaar zou zijn.

Al in de verte zie ik mijn man op de sokkel van een kunstwerk zitten. Hij zwaait zodra hij me ziet. Weet je hoe die heet? Hij wijst naar de levensgrote Fluitspeler. Ik schud mijn hoofd. „*Appuntamento con la musica*.” Hij lacht. „Het is alsof de muziek overal afspraken met je maakt.”

Ewa Maria Wagner is altvioliste en schrijfster.

